

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Riedler Richárd Ügyvédi Iroda (.....) által képviseltfelperesnek dr. Szabó Edit ügyvéd (.....) által képviselt I. r. és dr. Kovács László ügyvéd (.....) által képviselt II. r. alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2016. február 26-án kelt 37.G.41.790/2015/11. számú ítélete ellen a II. r. alperes részéről benyújtott fellebbezés folytán - nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, az I. r. alperes marasztalásának tőke összegét 73.725.376 (hetvenhárommillió-hétszázhuszonötezer-háromszázhetvenhat) forintra, a perköltség összegét 4.407.360 (négy millió-négyszázhetezer-háromszázhatvan) forintra, az illeték összegét 3.660.000 (hárommillió-hatszázhatvanezer) forintra leszállítja, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyja.

Kötelezi a felperest, hogy külön felhívásra fizessen meg az államnak 152.500 (százötvenkétezer-ötven) forint le nem rótt kereseti és fellebbezési részilletéket.

Kötelezi a II. r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.000.000 (egymillió) forint + áfa összegű másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A fellebbezés elbírálása szempontjából irányadó elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az I. r. alperesi társaság tagja volt a felperes 4.800.000 forint törzsbetéttel, valamint II. r. alperes 38.200.000 forint törzsbetéttel.

Az I. r. alperes főtevékenysége 2008.június 11-től reklámügynöki tevékenység.

2008. március 21. napján a Zártkörűen működő Részvénytársaság vezérigazgatója, ajánlatot tett felperesnek az I. r. alperesben meglévő üzletrésze megvásárlására.

A 2008. április 30. napján megkötött üzletrész átruházási szerződés értelmében a felperes a Zrt. részére értékesítette üzletrészt 76.925.376 forint vételáron. A szerződésben rögzítésre került, hogy az üzletrész átruházásnak akadálya nincs és a Zrt. feltétlen kötelezettséget vállalt a teljes vételár 30 napon belüli, egyösszegben történő átutalással való megfizetésére. A felperes szavatolt az üzletrész per-, teher- és igénymentességéért.

2008. május 5. napján felperes és a Zrt. I. r. alperes ügyvezetőjének bejelentették a tulajdonosváltást, a vevő közölte, hogy a társasági szerződés rendelkezéseit magára nézve kötelezőnek ismeri el.

Ezt követően a tagváltás tagjegyzékben átvezetése, illetve a cégnyilvántartásba történő bejelentése és bejegyzése nem történt meg.

2008. június 11. napján az I. r. alperes taggyűlést tartott, a jegyzőkönyvben rögzítésre került, hogy tagnak a felperes tekinthető, figyelemmel arra, hogy a taggyűlés nem hozott még olyan határozatot, mellyel hozzájárul az üzletrész átruházásához. A taggyűlésen II. r. alperes javasolta, hogy a fenti üzletrész átruházáshoz a társaság ne járuljon hozzá, erre tekintettel a taggyűlés a 3/2008. 06.11. számú határozatával az üzletrész értékesítéséhez nem járult hozzá.

A 2008. június 13. napján a felperes és a Zrt. módosította az üzletrész átruházási szerződést, figyelemmel arra, hogy a vevő tulajdonszerzése bizonytalanná vált. Megállapodásukban rögzítették, hogy a vételárát a Zrt. a tagjegyzékben való átvezetését követő 15 napon belül köteles megfizetni, továbbá megállapodtak abban, hogy aZrt. egyoldalúan elállhat abban az esetben, ha 2009. június 12-ig nem kerül a cégbírósi nyilvántartásba tagként bejegyzésre. Úgy határoztak, hogy a ...Zrt. az egyoldalú elállást 2009. szeptember 12. napjáig gyakorolhatja, ez esetben semmilyen fizetési kötelezettség nem terheli a felperes felé, és az elállás időpontjában az üzletrész tulajdonjoga visszaszáll a felperesre.

Az I. r. alperes pert indított a felperessel és a Zrt.-vel szemben az üzletrész átruházási szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt, amelyet a Fővárosi Bíróság ítéletével keresetösségi jog hiányában elutasított. A felperes és a Zrt. ítélet indokolásával szemben benyújtott fellebbezése folytán eljáró Fővárosi ítéltábla a 14.Gf.40.175/2011/5. számú ítéletének indokolásában rögzítette, hogy az I. r. alperes társasági szerződésének 9.2. pontjából egyértelműen nem következik az az előírás, hogy az üzletrész kívülállóra történő átruházása a taggyűlés egyetértő határozatához lenne kötve.

A Zrt., mint I. r. felperes és felperes, mint II. r. felperes pert indított 2008. június 11. napján meghozott taggyűlési határozatok hatályon kívül helyezése iránt. A Fővárosi Törvényszék 26.G.41.713/2011/8. számú ítéletével a keresetét elutasította, felperes keresetének helyt adott és az I. r. alperes 3/2008. június 1. és 5/2008. június 11. számú taggyűlési határozatait hatályon kívül helyezte, ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

A fellebbezés folytán eljáró Fővárosi ítéltábla 16.Gf.40.173/2012/7. számú ítéletével a Fővárosi Törvényszék ítéletét megváltoztatta, a Zrt. keresetének helyt adva a 2008. június 11. napján hozott valamennyi taggyűlési határozatot hatályon kívül helyezte, a felperes keresetét pedig elutasította. Az ítélet indokolása szerint, mivel a társasági szerződésben nem került rögzítésre, hogy milyen feltételek esetén tagadhatja meg a taggyűlés az üzletrész átruházásához történő hozzájárulást, ezáltal az átruházás érvényes létrejötte nem függ a társaság beleegyezésétől, így a társaság a beleegyezés megadását jogszerűen nem is tagadhatta meg. A felperes és a Zrt. között ezért az adásvételi szerződés érvényesen létrejött.

A per folyamatban léte alatt aZrt. a 2009. augusztus 14. napján kelt levelével értesítette I. r. alperest, hogy a szerződéstől elállt, így az üzletrész tulajdonosa a felperes.

A Zrt. az üzletrész vételárát a felperesnek nem fizette meg.

I. r. alperes a 2009. szeptember 15. napján tartott taggyűlésen 960.000 forint pótbefizetésre kötelezte a felperest, amelyet a felperes nem fizetett meg, így tagsági jogviszonya 2009. november 19. napján megszűnt. Erre tekintettel a felperes üzletrészét nyilvános árverésen 3.200.000 forint vételárért a II. r. alperes részére értékesítette.

A vételárát az I. r. alperes a felperesnek nem fizette ki.

A 2008. és a 2009-i évben az I. r. alperes saját tőkéje nem érte el a jegyzett tőke összegét és a Gt. szerinti minimum összeget. Ekkor I. és II. r. alperesek ügyvezetője volt.

A könyvvizsgáló a 2011. március 4. napján kelt jelentésében felhívta a fentiekre az I. r. alperes figyelmét és tájékoztatta a Gt.153.§ (2) bekezdése szerintiokról.

A független könyvvizsgáló a 2012. március 5-én kelt jelentésében rögzítette, hogy felhívja a figyelmet a kiegészítő melléklet 1.1. pontjára, mely szerint a társaság tulajdonosa a társaság megszüntetését tervezi. Rögzítésre került a kiegészítő melléklet 1.1. pontjában, hogy a tulajdonosok a társaság megszüntetését tervezik, ennek figyelembevételével készült az éves zárás.

I. r. alperes a Gt. 153. § (2) bekezdés szerinti kötelezettségének nem tett eleget.

A II. r. alperes 2011. augusztus 25. napján megalapította aKft.-t, melynek székhelye 8200 Veszprém, Házgyári út 12. szám, míg a bejegyzett központi ügyintézésének helye az I. r. alperesi címmel megegyező, főtevékenysége I. r. alperes főtevékenységével megegyezően reklámügynöki tevékenység.

A Kft. www..... honlapjáról készült közjegyzői tanúsítvány szerint a „referencia” címszó alatt a honlap cégek nevét rögzíti, köztük az I. r. alperes és az I. r. alperes korábbi üzletfelei nevét, miszerint ők jelentős árbevételt adó megbízók voltak. A „cégtörténet” címszó alatt rögzítésre került, hogy az újonnan alapított társaság a felszámolás alatt álló I. r. alperes..... Kft. utódjaként folytatja tevékenységét. A „kapcsolat” címszó alatt I. r. alperes ismert címét, telefon- és telefax elérhetőségeit tünteti fel, illetve jelöli meg, mint saját elérhetőségét. A Kft. I. r. alperes raktárában, annak korábbi alkalmazottaival végzi az I. r. alperes korábbi üzleti partnerei javára tevékenységét.

I. r. alperes 2012. december 15-től felszámolás alatt áll. A felszámoló a felperes hitelezői igényét 76.925.376 forint összegben jogfenntartással, kártérítés címén határidőn belül érkezettnek elfogadta.

A felperes megkeresésére a.... Szövetség főtítkára közölte, hogy egyedül a Kft. van tagként nyilvántartva a szövetségnél és mivel minden tagság a tagdíj befizetésével valósul meg, így a Kft. már nem minősül tagnak.

A felperes 2011. november 4-én előterjesztett, utóbb módosított keresetével az I. r. alperes kötelezését kérte kártérítés címén 76.925.376 forint és ezen összeg kamatai, továbbá osztalék címén 10.812.080 forint és kamatai, valamint perköltség megfizetésére azzal, hogy amennyiben az I. r. alperes vagyona a követelés kielégítésére nem elegendő, úgy a II. r. alperes teljes vagyonával felel tagi felelőssége alapján a ki nem elégített rész erejéig. A kártérítési igény tekintetében arra hivatkozott, hogy az I. r. alperes jogellenes magatartásával az üzletrész-átruházási szerződésben meghatározott vételárral egyező mértékű kárt okozott neki. Nincs jelentősége, hogy az üzletrésze évekkal később mekkora összegű árverési vételáron kelt el, mivel az őt ért kár összegszerűsége okiratokkal igazolt. Az I. r. alperes jogellenesen megtagadta a Zrt. vevőnek a tagjegyzékbe való bejegyzését, jogellenesen megakadályozta a vevőt abban, hogy tagsági jogait gyakorolja. A vevő erre tekintettel az üzletrész-adásvételi szerződéstől elállt, és így az üzletrész vételárához nem jutott hozzá. A vételár realizálása kizárólag az I. r. alperes jogellenes magatartásával okozati összefüggésben maradt el. A károsodás időpontját az elállás időpontjával egyező időpontban jelölte meg.

Előadta, hogy az I. r. alperes éveken keresztül törvénytől működött, mivel saját tőkéje nem érte el a jegyzett tőkéjének a felét, de még a törvényben előírt tőkeminimumot sem. Ezt bizonyítják az

éves mérlegei, valamint az abban írt könyvvizsgálói jelentés. A 2011. évi mérleghez kapcsolódó könyvvizsgálói felhívásnak azért nem tett eleget a II. r. alperes, mint az I. r. alperes tagja, mivel annak megszüntetését tervezte annak érdekében, hogy hitelezőit ekként ne kelljen kifizetnie. A II. r. alperes átjásztotta az I. r. alperes által végzett teljes gazdasági tevékenységet az általa újonnan alapítottKft.-be.

A II. r. alperessel szembeni keresetét a Gt. 50.§ (1) bekezdésére és a Cstv. 63.§ (2) bekezdésére alapította. Ez utóbbi körben állította, hogy a II. r. alperes az I. r. alperes viszonyában uralkodó, egyszemélyes tagként tartósan hátrányos üzletpolitikát folytatott. A hátrányos üzletpolitika tanúsítását abban jelölte meg, hogy a II. r. alperes nem gondoskodott több éven át az elvesztett saját tőke pótlásáról, nem intézkedett a.....Kft. kifizetetlen számlái bírósági érvényesítéséről, jogellenesen akadályozta a vevő tagsági jogai gyakorlását, ezen magatartásával ellehetetlenítette az I. r. alperes törvényes működését, nem ellenőrizte az I. r. alperes ügyvezetését annak érdekében, hogy az osztalékjövedelemhez hozzájusson, nem gondoskodott az osztalékkifizetéshez rendelkezésre álló vagyonról, az I. r. alperes teljes gazdasági tevékenységét és az ebből eredő árbevételt, az érdekvédelmi szervezetben viselt tagságait átjásztotta az általa alapított, csaknem azonos nevű és tevékenységű Kft.-nek, ezen magatartásával az I. r. alperes jövedelem- és vagyontermelő tevékenységét saját döntése alapján megszüntette, ezzel a hitelezői követelések kielégítési alapját véglegesen elvonta, mellyel összefüggésben az I. r. alperes fizetéseképtelenné vált, ezen jogellenes cselekmények és mulasztások folytán az I. r. alperesnek feltehetően nincs vagyona a határidőben bejelentett és visszaigazolt hitelezői igényének kielégítésére.

Az I. r. alperes a keresetet a 76.925.376 forint kártérítés iránti része tekintetében elutasítani kérte, a 10.812.080 forint osztalék és kamatai megfizetése iránti része vonatkozásában elismerte. A kártérítési követelést jogalapjában és összecszerűségében is vitatta. Előadta, hogy a felperes üzletrésze nyilvános árverésen mindössze 3.200.000 forint vételáron kelt el, másfél évvel a felperes által hivatkozott üzletrész-adásvételi szerződés megkötését követően. A szerződés szerint a vételár átutalásának semmilyen feltétele nem volt, így különösen az nem, hogy a tagváltkozás bejegyzésre kerüljön. A szerződés értelmében tehát a vevő 30 napon belül, minden egyéb feltétel nélkül köteles lett volna a vételárat megfizetni a felperes részére, amit nem tett meg. Mivel a felperes soha nem rendelkezett az üzletrész vételárával, így attól el sem eshetett, így kárként az nem jelentkezhetett nála. A felperesnek kára azért sem merült fel, mert az üzletrészének továbbra is ő volt a tulajdonosa. A pert megelőzően nem volt tudomása a felperes által csatolt „Megállapodásról”, amely módosította az üzletrész-adásvételi szerződés feltételeit. A felperes annak ellenére nem szólította fel a megállapodásban írt azon feltétel teljesítésére, hogy jegyezze be a vevőt a tagjegyzékbe, illetve jegyeztesse be a cégjegyzékbe, hogy tudott arról, hogy ellenkező esetben a vevő jogosult lesz a szerződéstől való elállásra. Kétségre vonta, hogy közte és az újonnan alapított társaság között jogutódlás állna fenn, hiszen időközben felszámolás alá került. Teljesen más személyekből áll a két társaság ügyvezetése és a két cég között semmiféle összefüggés nincs. Megalapozatlannak minősítette azon felperesi állítást, miszerint „átjásztotta volna” teljes gazdasági tevékenységét aKft.-be. AKft. sokkal szélesebb körű tevékenységet fejt ki, és eltérő termékek terjesztését végzi, eltérő módon és az egész ország területén kifejti tevékenységét.

Az II. r. alperes szintén a kereset elutasítását kérte. Hivatkozott arra, hogy felperes Gt. 50. §-ára alapított követelése idő előtti, mivel az I. r. alperes jogutód nélkül még nem szűnt meg. Állította, hogy az üzletrész vételára a felperes által is elismerten soha nem került megfizetésre, így felperesnek tényleges kára nem keletkezett. A vevő 2008. május 30-i határidőig a fizetési kötelezettségének nem tett eleget. A vevő tagsági jogainak gyakorlását nem akadályozta meg. Az üzletrész-adásvételi szerződés megkötésekor mindkét szerződő fél előtt ismert volt, mivel a vevő korábban tagja volt az I. r. alperesnek, hogy a taggyűlés hatáskörébe tartozik a hozzájárulás

megadása a szerződéshez. Ennek ellenére az üzletrész-adásvételi szerződésben semmilyen fizetési feltételt nem kötöttek ki a felek. A felperes annak ellenére nem tett semmilyen lépést a vételár megfizetésére, hogy az esedékessé vált és a vevő nem fizetett. Így kizárólag a felperes saját felróható magatartásának következménye, hogy az üzletrész vételára nem került részére megfizetésre. Kétségbe vonta, hogy a vételár a vevő rendelkezésére állt volna legkésőbb 2008. április 30-ig. Arra is hivatkozott, hogy a felek nem kívántak ténylegesen szerződést kötni az üzletrészre, kizárólag jóerkölcsbe ütköző módon, a jogtalan üzleti haszonszerzés vezérelte őket a jogügylet megkötésekor. Az üzletrész-adásvételi szerződés színlelt, illetve a jóerkölcsbe ütközik, hiszen az eladó úgy járult hozzá a vevő tulajdonjogának a bejegyzéséhez, hogy a vételárból még egy részt sem kapott meg.

Utalt a kártérítés eltúlzott voltára, hiszen a piac az üzletrészt az árverésen 3.200.000 forintra értékelte, 2009 novemberében pedig a felperes az egyezségi ajánlatában 9.600.000 forint vételárért kínálta megvételre az üzletrészét. A felperes a vevővel 2008. június 13-án kötött megállapodás 9. pontjában kifejezetten lemondott a kártérítési igényéről a vevővel szemben, azonban ellenük kártérítés iránt indított pert. Egyebek mellett állította azt is, hogy nem tartalmazza a Szövetségnek a felpereshez írt levele, hogy a Kft. az I. r. alperes jogutódja lenne.

Az I. r. alperes törvényes kötelezettsége, hogy a saját tőkéjének csökkenésére figyelemmel azt pótolja, vagy a működését fejezze be. Nem kötelezettsége a társaság tagjának, hogy a veszteségeket fedezze. Ebből következik, hogy a 2011. évi mérleg mellékletének az a megjegyzése, hogy a tulajdonosok a társaság megszüntetését tervezik, nem utal jogellenességre. Vitatta, hogy hátrányos üzletpolitikát folytatott volna. Kiemelte, nemhogy hátrányos üzletpolitikát nem folytatott, hanem az I. r. alperest több éven keresztül finanszírozta „cash pool” rendszeren keresztül, azonban a felperessel üzleti és baráti kapcsolatban álló Hegedűs István által vezetettKft. (.....) csődeljárásában elszenvedett több mint 145 millió forintos veszteséget az I. r. alperes már nem tudta átvészelni. Felperesnek a saját felróható magatartásának következtében keletkezett kára, mivel semmilyen intézkedést, jogi lépést nem tett annak érdekében, hogy a vevőtől a vételárat behajtsa.

Az elsőfokú bíróság 2014. június 6-án kelt 11.G.41.978/2011/54. számú ítéletével kötelezte az I. r. alperest a felperesnek 10.812.080 forint, valamint ebből 9.071.466 forint után 2006. március 23-tól, a további 1.740.614 forint után 2008. március 14-től a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamat megfizetésére. Ezt meghaladóan az I. r. alperessel szemben előterjesztett keresetet elutasította. Elutasította a II. r. alperessel szemben előterjesztett keresetet. Arra az álláspontra helyezkedett, hogy - tekintet nélkül arra, hogy az üzletrész átruházáshoz beleegyezés megtagadása jogszerű volt-e vagy sem -, a felperest nem érte kár azzal, hogy az I. r. alperes taggyűlése nem adta meg a hozzájárulását a kívülálló harmadik személlyel megkötött üzletrész-adásvételi szerződéshez, mivel megmaradt az üzletrész tulajdonjoga, de a felperes a kárenyhítési kötelezettségének sem tett eleget.

Úgy foglalt állást, hogy mivel az I. r. alperest nem törölték a cégjegyzékből, így az nem szűnt meg, ebből következően nem alkalmazhatók a Gt. 50. § rendelkezései a II. r. alperes felelősségének megállapítására.

A Cstv. 63. § (2) bekezdése alapján megállapította, hogy fennáll a törvényi rendelkezés azon feltétele, miszerint az I. r. alperes a II. r. alperes minősített többséget biztosító befolyása alatt állt, majd egyszemélyes gazdasági társaság lett, a felperes hitelezői igénye várhatóan nem fog megtérülni a felszámolási eljárásban, ugyanakkor a II. r. alperes által az I. r. adós társasággal szembeni tartósan hátrányos üzletpolitika folytatását nem látta megállapíthatónak.

A felperes ítélet keresetet elutasító részével szemben benyújtott fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítélőtábla a 2015. május 13-án kelt 16.Gf.40.520/2014/3. számú végzésével az ítélet fellebbezett

rendelkezéseit hatályon kívül helyezte és ebben a körben az elsőfokú bíróságot újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasította. A végzés indokolása szerint a Fővárosi Ítéltábla a 2012. november 23-án kelt 16.Gf.40.173/2012/7. számú jogerős ítélete indokolásában megállapította, hogy az üzletrész kívülállóra történő átruházása feltételeinek az I. r. alperes társasági szerződésben történt szabályozása hiányában a taggyűlés jogszerűen nem tagadhatta meg a beleegyezését a felperes üzletrészenek a Zrt. vevőre történő átruházásához. Tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor az üzletrész átruházást a taggyűlés beleegyezéséhez (jóváhagyásához) kötöttnek vélte, és a beleegyezés hiányában a szerződést létre nem jöttek tekintette. Ebből következően ugyancsak téves álláspontra helyezkedett, amikor a létre nem jött szerződés vonatkozásában az érvénytelenség jogkövetkezményeit alkalmazandónak találva az eredeti állapotot fennállónak, a felperes üzletrészt a felperes tulajdonában lévőnek tekintette, és ebből azt a következtetést vonta le, hogy a felperesnek nem merült fel kára.

A felperes üzletrésze az átruházással a vevő tulajdonába került, a vevő az I. r. alperes tagjává vált. A vevő az elállási joga gyakorlását az I. r. alperes vele szemben tanúsított jogellenes magatartása indokolta. Osztotta a felperes érvelését, miszerint a jogellenes magatartás megvalósult a vevő tagsági jogai gyakorlásának megakadályozásával azáltal, hogy az I. r. alperes a vevőt tagként nem ismerte el, az üzletrész átruházás érvénytelenségének megállapítása iránt a felperessel és a vevővel szemben pert indított, a vevőt következetesen elzárta az üzletrész átruházással rászármazott tagsági jogok gyakorlásától, az I. r. alperes működése során történő döntéshozataltól. Rögzítette, hogy a felperest az I. r. alperes kétséget kizáró módon megállapítható jogellenes magatartása folytán érthette kár.

Rámutatott, hogy mivel az I. r. alperes még felszámolás alatt áll, ezért az elsőfokú bíróság helytállóan tekintette a II. r. alperessel szembeni Gt. 50. § (1) bekezdésére alapított keresetet megalapozatlannak, ugyanakkor a Cstv. 63. § (2) bekezdésére alapított kereseti kérelem tekintetében szintén szükségesnek tartotta az eljárás megismétlését.

Meghagyta az elsőfokú bíróságnak, hogy a kártérítés iránti kereset tekintetében vizsgálnia szükséges az összecszerűséget, és abban kell állást foglalnia, hogy a felperesnek az I. r. alperes jogellenes magatartásával összefüggésben milyen mértékű kára következett be.

A II. r. alperessel szembeni, Cstv. 63. § (2) bekezdésére alapított kereset tekintetében pedig nem tartotta mellőzhetőnek annak alapos vizsgálatát, hogy a felperes által megjelölt II. r. alperesi magatartások a kifejtettek szerint megvalósítottak-e hátrányos üzletpolitikát, ezáltal keletkezett-e az I. r. alperesnek bevételkiesése, vesztesége, mely a saját tőke elvesztéséhez, végső soron az I. r. alperes fizetéképtelenné válásához, felszámolási eljárásához, a hitelezői kielégítés nélkül maradásához vezetett. Vizsgálandónak tartotta, hogy az ellenőrzött I. r. alperes felszámolása objektív körülmények következménye-e, vagy a II. r. alperes I. r. alperes működése során tanúsított szándékos, de legalábbis súlyosan gondatlan magatartásának, tevékenységének, mulasztásának, döntéseinek-e az eredménye.

A megismételt eljárásban a felperes a keresetét akként tartotta fenn, hogy az I. r. alperes kártérítés címén kötelezését kérte 76.925.376 forint, valamint ezen összeg után 2009. augusztus 15. napjától, a vevő elállásának időpontjától a kifizetés napjáig számított törvényes mértékű késedelmi kamatai megfizetésére azzal, hogy amennyiben az I. r. alperes vagyona a teljes - már részben jogerősen elbírált - keresettel érvényesített követelés kielégítésére nem elegendő, úgy a II. r. alperes teljes vagyonával felel tagi felelőssége alapján a ki nem elégített rész erejéig. Továbbra is állította a II. r. alperes, mint uralkodó tag hátrányos üzletpolitikát megvalósított magatartását. E körben arra hivatkozott, hogy a II. r. alperes az I. r. alperes egyetlen bevételt hozó üzleti tevékenységét az általa alapított és kizárólagosan tulajdonolt.....Kft.-be mentette át, ezért az I. r. alperes bevétel hiányában fizetéképtelenné vált. Ezen állításai alátámasztására hivatkozott aKft. alapító okiratára, mindkét társaság azonos tevékenységi körére, központi ügyintézési helyére, az I. r. alperes korábbi

weboldaláramely jelenleg is aKft. honlapja, a megegyező telefonszámokra, a honlapról kinyomtatott „cégtörténetre”, mely szerint a Kft. jogutódja a 90-es évek elején diákszövetkezetből alakult át egy erős szórólapterjesztő céggé. Hangsúlyozta, hogy a közzétett „cégtörténettel” aKft. maga ismeri el, hogy az I. r. alperes tevékenységét folytatja annak know-how-ját, ügyfélkörét, terjesztési hálózatát hasznosítva. Az I. r. alperesi tevékenység folytatását igazolja a Kft. honlapjáról kinyomtatott „Logisztika” c. oldal is, miszerint a frissen alapított Kft. sofőrjei sok éves rutinnal és rugalmassággal biztosítják a reklámanyagok időben és biztonságban való eljuttatását. AKft. honlapjáról kinyomtatott „Referencia” oldalon feltüntetett megbízók pl. - az I. r. alperes korábbi megbízói voltak, tehát a Kft. ugyanazt az üzleti tevékenységet folytatja velük, amelyet korábban az I. r. alperes végzett, egyébiránt a II. r. alperes által is elismerten. Mindezek alapján bizonyított, hogy az I. r. alperes korábbi, legnagyobb árbevételt adó vevői az újonnan alapítottKft. vevőkörébe tartoztak és tartoznak.

Utalt arra is, hogy a Kft. a gazdasági tevékenységét a még 2008-ban az I. r. alperes által bérelt raktárbázisban folytatja a II. r. alperes döntése folytán, és a II. r. alperes döntése folytán a korábban az I. r. alperes alkalmazásában állt munkatársak is aKft. munkavállalói.

Változatlanul hivatkozott az I. r. alperes 2008-2012. üzleti évek beszámolóiból kimutatható veszteséges működésére, a független könyvvizsgálói jelentések ezzel összefüggő figyelemfelhívásaira, a II. r. alperes mulasztására a tekintetben, hogy nem tette meg a szükséges lépéseket annak érdekében, hogy az I. alperes saját tőkéje és jegyzett tőkéje megfeleljen a kötelező törvényi minimumnak. A Szövetség 2013. márciusában írt megkeresésére írt válaszeleveléből is tényként állapítható meg, hogy a II. r. alperes által alapított Kft. az I. r. alperes jogutódjaként az I. r. alperes tagsági helyét vette át az érdekvédelmi szervezetben, már maga fizeti a tagdíjat is.

Mindezekből azt a következtetést vonta le, hogy a II. r. alperes visszaélt a tagsági viszonyából eredő korlátozott felelősségével a hitelezők kárára, az I. r. alperesnek az alapító-tulajdonos II. r. alperes döntése folytán nem maradt jövedelemszerző tevékenysége, ez vezetett a fizetéseképtelenségéhez, és ahhoz, hogy bevétele sem maradt a hitelezői igények kielégítésére. AKft. az alapítását követő 2012. évben 1,3 milliárd forint nettó árbevételt ért el.

A kereseti követelést változatlanul az üzletész átruházási szerződésben foglalt vételár összeggel megegyező összegben jelölte meg, utalva arra, hogy a Fővárosi Ítéltábla 14.Gf.40.175/2011. számú jogerős ítélete alapján tényként állapítható meg, hogy az üzletész átruházási szerződés a vételár színleltége és feltűnő értékaránytalansága miatt sem tekinthető érvénytelennek, a vételár a felek valós ügyleti akaratát tükrözi. A vételár igazoltan a vevő rendelkezésére állt. Az I. r. alperes az üzletésze árverésen történt értékesítése folytán befolyt vételárat sem fizette meg a részére.

Hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla megállapításaira az I. r. alperes vele szemben tanúsított jogellenes magatartása kapcsán, továbbá arra, hogy kára ezen magatartással összefüggésben felmerült elmaradt vagyoni előny.

Az I. r. alperes a korábbi perbeli nyilatkozatait fenntartva a kereset elutasítását kérte.

A II. r. alperes a korábbi perbeli előadását fenntartva szintén a kereset elutasítását, a felperes perköltségben marasztalását kérte. Hangsúlyozta, hogy mindvégig az I. r. alperes működését segítette elő, erre szolgált az ún. cash pool rendszer. A tagi kötelezettségeit messze meghaladó finanszírozást igazolja 2011. szeptemberi e-mailje (F/4/2014.02.27.), ezen tagi magatartás nem értékelhető az I. r. alperes rovására folytatott hátrányos üzletpolitikaként. Kitért arra is, hogy korábban éppen a felperes lehetetlenítette el az I. r. alperes működését, mely körülmény válságmenedzser megválasztását is szükségessé tette. Ezzel biztosította, hogy az I. r. alperes hozzáértő és alkalmas személlyel az élén tudjon működni. Vitatta, hogy bármilyen jogutódlás fennállna az I. r. alperes és a Kft. között azzal, hogy ez utóbbi cég egy teljesen eltérő jogi személyiség, eltérő székhellyel, ügyvezetéssel. Az I. r. alperesnél sokkal szélesebb körű

tevékenységet fejt ki, eltérő termékek terjesztését végzi, eltérő módon az ország egész területén. A hivatkozott telefonszámok ügyvédi iroda telefonszámai, ha pedig az alkalmazottak személye között van is átfedés, az nem meríti ki a cégjogi jogutódlás fogalmát. Állította, hogy felperesnek azon okból nem keletkezett a megjelölt kára, mivel ezen, az árverési értékhez képest eltúlzott összeggel soha nem is rendelkezett.

Az elsőfokú bíróság 2016. február 26-án kelt 37.G.41.790/2015/11. számú ítéletével kötelezte az I. r. alperest a felperesnek 76.925.376 forint és ezen összeg után 2009. augusztus 15. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamat, valamint 4.591.000 forint perköltség, az államnak külön felhívásra a felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 3.812.500 forint illeték megfizetésére. Úgy rendelkezett, hogy amennyiben az I. r. alperes vagyona a fenti, valamint a 11.G.41.978/2011/54. számú ítéletben megjelölt összegek megfizetésére nem nyújt fedezetet, II. r. alperes köteles a fenti és a 11.G.41.978/2011/54. számú ítéletben megjelölt összegek megfizetésére. Mindenek előtt rögzítette, hogy a Fővárosi Ítéltábla megállapítása szerint a felperest az I. r. alperes kétséget kizáró jogellenes magatartása folytán kár érte, mert jogszerűtlenül tagadta meg az üzletrész átruházáshoz történő hozzájárulást. Az 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 63.§ (2) bekezdése idézését követően tényként állapította meg, hogy 2009. november 19. napjától az I. r. alperesi társaság egyedüli tagja, alapítója II. r. alperes.

A II. r. alperes 2011. augusztus 25. napján alapította aKft.-t. Ezen újonnan alapított társaság főtevékenységi köre, központi ügyintézési helye, telefonszámai, fax-száma az általa bérelt raktárhelyiségek, megegyeznek az I. r. alperesével, ugyanazon tevékenységet folytatta, mint az I. r. alperes. Az I. r. alperes 2012. december 15. napjával került felszámolás alá. Rámutatott, hogy a II. r. alperes olyan bizonyítékot, amely igazolta volna, hogy mint alapító az I. r. alperes érdekében olyan intézkedéseket hozott, amelyek megakadályozták volna az I. r. alperes felszámolását, amellyel I. r. alperes pénzügyi helyzetét rendezte volna, annak ellenére, hogy erre a könyvelő már 2011. március 4-én felhívta az alapító figyelmét, nem tárt elő. A II. r. alperes azon magatartását, amellyel a Kft.-t az I. r. alperesével megegyező tevékenységgel megalapította, önmagában olyan hátrányos üzletpolitikának minősítette, amely tartósan befolyásolta az I. r. alperes gazdasági tevékenységét, hiszen ezáltal ezen piacról kiszorult. A II. r. alperes valójában I. r. alperestől elvonta tevékenységét, gazdálkodását ellehetetlenítette. II. r. bevételkiesést megakadályozó intézkedésére nem, csupán arra hivatkozott, hogy bevezette a cash-pool rendszert I. r. alperesnél. Ez nem jelenti azonban a bevételeinek növelését, vagy az I. r. alperes finanszírozását, csak egy csoportos számlavezetési rendszert jelent. Nem felel meg a valóságnak, hogy a felperes akadályozta az I. r. alperes működését, hanem épp az I. r. alperes támadta meg az üzletrész adásvételi szerződést és hozott jogszabályellenes határozatot.

Mindezekre tekintettel a II. r. alperes tevőleges és passzív tartósan hátrányos üzletpolitikája eredményezhette az I. r. alperes vagyонvesztését, így a Cstv. 63.§ (2) bekezdése alapján II. r. alperes mögöttes felelőssége fennáll.

A továbbiakban kifejtette, hogy a felperes és a vevő a 76.925.376 forint összegű vételárat közös alku folyamán alakították ki, melynek során a felperes 10 % engedményt adott. Az I. r. alperes jogellenes magatartása folytán a felperes ezen összegtől esett el, hiszen ha az I. r. alperes nem akadályozza meg az üzletrész átruházását, a felperes részére a vevő ezen összeget fizette volna ki vételárként, a felperest tehát ezen összegű kár érte. A felperes a kár elhárítása és az üzletrész adásvételi szerződés teljesülése érdekében kérte a 2008. június 11-én meghozott azon taggyűlési határozatok hatályon kívül helyezését, amellyel I. r. alperes nem járult hozzá az üzletrész adásvételi szerződéshez.

A felperes elsőfokú eljárásban felmerült ügyvédi munkadíját 2.500.000 forint + 675.000 forint Áfa összegben állapította meg a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdése alapján, a másodfokú

eljárásban felmerültet 1.416.000 forintban, mely összegek megfizetésére elsődlegesen az I. r. alperest, mögöttes felelősként a II. r. alperest kötelezte a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján.

Az ítélettel szemben a II. r. alperes fellebbezett. Elsődlegesen az ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását, másodsorban az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását, harmadlagosan a perköltség mérséklését kérte. Kérte továbbá a felperes másodfokú eljárás költségeiben marasztalását. Előadta, hogy az ítélet több ponton a bizonyítékok téves értelmezése folytán téves jogi következtetéseket tartalmaz. Utalva a megismételt eljárásban a hátrányos üzletpolitika körében vizsgálendő körülményekre, állította, hogy a per e körben idő előtti. A Gt. 65. § szerint a társaság a cégjegyzékből való törléssel szűnik meg, így nem alkalmazhatóak a Gt. 50. §-ának rendelkezései sem. Amíg az I. r. alperest nem törölték, a tag mögöttes felelősségének kérdése nem képezheti vizsgálat tárgyát.

Változatlanul azzal érvelt, hogy amennyiben minimális hasonlóság akad is az I. r. alperes és a között, mindez nem értékelhető úgy, hogy az új társaság jogutóda lenne az I. r. alperesnek, hiszen cégcsoporton belüli társaságokról van szó és az I. r. alperes ma is létező cég. Az új társaság és I. r. alperes között lényegi különbségek vannak, ezek kizárják az üzlet „átjászását”. A két cégnek eltérő a székhelye,Kft. központi ügyintézési helye Budapest,..... Eltérő az ügyvezetés, I. r. alperes ügyvezetője válságmenedzserként , a Kft. ügyvezetői: A működési területek is eltérnek, a Kft. egy szélesebb körű, országos működési lefedettségű cég. A tevékenységi körök is eltérőek, az I. r. alperes többféle tevékenységet (pl. Folyóirat, időszaki kiadvány kiadása, piac, közvélemény kutatás, saját tulajdonú, bérelt ingatlan bérbeadása, üzemeltetése stb...) kifejtett, mint a Kft. Az elsőfokú bíróság ezen, a megismételt eljárásban is megtett hivatkozásait nem értékelte, nem indokolta, hogy miért alkalmatlanok annak igazolására, hogy a cégalapítás nem tekinthető hátrányos üzletpolitikának. A hátrányos üzleti politikát a cash pool rendszerre történő hivatkozással is cáfolta. A veszteségek fedezésére folyamatos pénz pumpálása a cégbe a cash pool rendszernek köszönhetően éppen az I. r. alperes működésének helyreállítását célozta. 2011. szeptemberi e-mailje is igazolja, hogy az új társaság 2011. augusztusi megalapítását megelőzően is ily módon finanszírozta az I. r. alperes működését, mely ezen alapítói forrásból tudott fennmaradni. Mindezekből következően nem valósított meg hátrányos üzletpolitikát.

A megítélt perköltséget azon indokkal találta túlzott mértékűnek, hogy a megismételt eljárásban új tényre, bizonyítékra hivatkozás nem történt, különösképpen bonyolult jogi okfejtést kidolgozni nem kellett, a felek csupán az előzményi eljárásokban kifejtett álláspontjaikat ismételtették.

A II. r. alperes a fellebbezését 2017. január 11-én és január 17-én kiegészítette. Állította az I. r. alperes kártérítési felelőssége hiányát elsődlegesen a bekövetkezett kár, másodsorban jogellenesség, felróhatóság, okozati összefüggés hiányában, arra hivatkozva, hogy a felperes a kártérítési felelősség ezen elemeit nem bizonyította. Előadta, hogy az üzletész adásvételi szerződés 2008. június 13-i módosításakor a vevő már 14 nap késedelembe volt, valós ügyletkötési szándék esetén a vételárát határidőben átutalta volna. Nem igazolt, hogy rendelkezett a vételár összegével, így az sem, hogy az I. r. alperes felróható magatartása hiányában a vételárát megfizette volna. A Fővárosi Ítéltábla jogellenes magatartásként a 2008.június 11-i határozatot nevesítette, ez azonban nem akadályozhatta már meg a vevőt a szerződésszerű teljesítésben. A teljesítés elmaradásából következően a felperes az átruházáshoz történt hozzájárulás esetén sem juthatott volna hozzá a vételárhoz, ezért a vevő teljesítésének hiánya az I. r. alperesnek nem felróható.

Felperes egyébiránt is legfeljebb az üzletrészenek a vétel és az elállás időpontja közötti esetleges értékcsökkenését érvényesíthetné, tévesen ítélte meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperest az üzletrésze megtartásán felül a meghiúsult adásvételi szerződésben hivatkozott vételár is megilletné. Amennyiben megállapítható lenne, hogy a felperest az I. r. alperes magatartása folytán érte kár, a felperest terhelő kármegelőzési kötelezettség elmulasztása folytán a felperes a teljes kárát viselni

tartozik. A régi Gt. 127. § (4) bekezdése értelmében a felperes és a vevő sem közölte ugyanis az I. r. alperessel az üzletész átruházási szerződés módosítását, így nem hozták az I. r. alperest abba a helyzetbe, hogy az abban kikötött elállási jog ismeretében határozhasson a további magatartása felől. A felperes magatartása tehát nem felelt meg a Ptk. 4. § (1) bekezdésében foglaltaknak, nem tett eleget a Ptk. 340.§ (1) bekezdésében írtaknak.

A személyi jövedelemadó, az egészségügyi hozzájárulás és a nyilvános árverési értékesítésen elért vételár felperes üzletésze vételárából levonását követően az elmaradt vagyoni előnynek 55.244.032 forint lenne tekinthető, amennyiben bizonyított lenne a vevő fizetési készsége, képessége, a vételár megfizetése elmulasztásának I. r. alperes magatartására visszavezethetősége, a felperes kármegelőzés tekintetében tanúsított elvárható magatartása. Hangsúlyozta, hogy miután az üzletész a felperes vagyonában maradt, a vételárra kártérítésként nem tarthat igényt. Életszerűtlennek találta a kialakult vételár összegét is, mivel az I. r. alperes 2008-ban is már súlyosan veszteséges volt. A felperes nem bizonyította, hogy a vételár piaci értékű volt.

A mögöttes felelőssége körében hivatkozott az I. r. alperes folyamatos finanszírozására, 2008. évi veszteséges működésére, a felperes pótbefizetési kötelezettségének elmulasztására. Kiemelte, hogy az I. r. alperes tartós vesztesége nem az új társaság megalapítását követően alakult ki, az I. r. alperes már a felperes tagsági jogviszonyának ideje alatt sem volt nyereséges. Jelen esetben a hátrányos üzletpolitika és az okozati összefüggés fennállása sem állapítható meg. Felperes az elsőfokú bíróság felhívására a megismételt eljárásban újabb bizonyítékokat nem terjesztett elő. Előadta, hogy a hátrányos üzletpolitika megítéléséhez a felperes követelése keletkezésének időszakában ismert gazdasági, pénzügyi helyzetből kell kiindulni, ehhez képest kell vizsgálni, történt-e vagyonvesztés. Vélekedése szerint a 2008-2009. évi veszteséges működés okainak feltárása könyvszakértői bizonyítást indokolt volna. Felperes erre nézve bizonyítási indítványt nem tett, a veszteséges működéshez azonban korábbi ügyvezetőként maga is hozzájárult. Az I. r. alperes jelentős veszteségeit a cash pool rendszeren keresztül próbálták finanszírozni, mely ténylegesen a rendszerbe bevont leányvállalatok pénzigényének a tulajdonos tag általi tényleges teljesítését, kifizetését jelenti abban az esetben, ha a rendszerbe bevont cégek összevont számlaegyenlege pozitív. A gyakorlatban a cash pool volt az a fizetési technika, amellyel a felszámolás elrendeléséig a 250.607.063 forint kötelezettséget felhalmozó I. r. alperest működésben tudták tartani. A felperes 3. sorszámu végzésben megjelölt bizonyítási kötelezettsége elmulasztásának hiányában nem élhetett az ellenbizonyítás lehetőségével.

Hivatkozott a 2012. október 3-án előterjesztett keresetfelemlés és a 2013. november 13-án kelt keresetmódosítás Pp. 146/A. § (1) bekezdése szerinti elkészttségére is azzal, hogy ezeket az elsőfokú bíróságnak a Pp. 146/A. § (6) bekezdése alapján külön végzéssel el kellett volna utasítania.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte helyes indokai alapján, valamint a II. r. alperes másodfokú perköltségben marasztalását. Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a II. r. alperes az ítélet I. r. alperest marasztaló rendelkezésével szemben határidőben fellebbezéssel nem élt, fellebbezésében csupán az ítélet konszernjogi felelősségét megállapító és a perköltség viselésére kötelező rendelkezését támadta. Az ítélet I. r. alperest kötelező rendelkezése jogerőre emelkedett, az anyagi jogerő kizárja annak utólagos vitássá tételét. Kérte az I. r. alperest marasztaló ítéleti rendelkezéssel szemben kifejtett, egyébiránt téves és iratellenes érvei figyelembe vételének mellőzését. Utalt arra, hogy a kár összecszerűségét bizonyította, a bizonyítékok tartalmára az alperesek kétszeri felhívás ellenére sem nyilatkoztak, nyilatkozatuk pótlása a másodfokú eljárásban nem lehetséges. Hangsúlyozta, hogy a jelenlegi cégalapításnak nincs a perben jelentősége, mivel a károkozásKft. megalapításával és az I. r. alperes nyereséges tevékenységének e cégbe való átjuttatásával, az I. r. alperes ebből eredő vagyonvesztésével következett be. Az alperesek többszöri felhívás ellenére sem tették vitássá a 4. sz. nyilatkozatához csatolt okiratok tartalmát, annak ellenére, hogy a II. r. alperesnek kellett volna ésszerű és jogszerű magyarázatot adnia az új cég

megalapítására. Amennyiben az I. r. alperes folytathatta volna a tevékenységét, nem szorult volna a cash pool rendszerrel finanszírozásra. Bejelentette, hogy a felszámolási eljárásban hitelezői igényéből semmi nem térült meg, a felszámoló tájékoztatása szerint az I. r. alperes vagyoni helyzete miatt ennek realitása sincs. Kérte fellebbezési pertárgyértékként a konszernjogi felelősséggel érintett 87.737.456 forint hitelezői igénye figyelembevételét.

A Fővárosi Ítéltáblának a fellebbezési ellenkérelemben foglaltakra tekintettel mindenképp előtt a II. r. alperes fellebbezésének terjedelme vonatkozásában kellett állást foglalnia.

A Pp. 233. § (1) bekezdése értelmében fellebbezéssel a fél, a beavatkozó, végül az élhet, akire a határozat rendelkezést tartalmaz, a rendelkezés reá vonatkozó része ellen.

A Pp. 235. § (1) bekezdése szerint a fellebbezésben meg kell jelölni azt a határozatot, amely ellen a fellebbezés irányul, és elő kell adni, hogy a fél a határozat megváltoztatását mennyiben és milyen okból kívánja.

A fél fellebbezési joga önálló, főszabályként nem korlátozott, polgári perben a fél fellebbezéssel az ítélet egészét is támadhatja. A fellebbezés terjedelmét a határozott fellebbezési kérelem tartalma adja meg.

A II. r. alperes az elsőfokú ítélettel szemben 2016. április 7-én előterjesztett fellebbezésében elsődlegesen az ítélet megváltoztatását, másodsorban hatályon kívül helyezését kérte, mely fellebbezési kérelmet a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú határozat teljes terjedelmével szemben előterjesztettként értékelt, annak ellenére, hogy a fellebbezés indokai csupán a II. r. alperes mögöttes felelősségével, a keresetváltoztatás megengedhetőségével, illetőleg a perköltség mértékével kapcsolatban kerültek kifejtésre. A II. r. alperes a Pp. 246. § (2) bekezdése értelmében nem volt elzárva a fellebbezése kiegészítésétől, az I. r. alperest marasztaló ítéleti rendelkezéssel szembeni érvei előadásától.

Azáltal, hogy a II. r. alperes a fellebbezését ez utóbbi indokokkal a másodfokú tárgyaláson és azt megelőzően kiegészítette, az ítélet egészét támadó fellebbezési kérelme és annak indokai összhangba kerültek, így a másodfokú eljárás tárgyát - az I. r. alperest marasztaló ítéleti rendelkezés jogerőre emelkedésének hiányában - az elsőfokú bíróság ítéletének egésze képezte.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletével szembeni fellebbezést az alábbiakra tekintettel csak részben találta megalapozottnak.

A II. r. alperes megalapozatlanul sérelmezte a 2012. október 3-án előterjesztett keresetfelemelés és a 2013. november 13-án kelt keresetmódosítás Pp. 146/A. § (6) bekezdése alapján külön végzéssel történő elutasításának hiányát.

A keresetfelemelés a felperes osztalék címén igényelt 10.812.080 forint és kamatai követelésére vonatkozott. E követelés vonatkozásában az elsőfokú bíróság 2014. június 6-án kelt 11.G.41.978/2011/54. számú ítéletével jogerős döntés született, melyre tekintettel a keresetfelemeléssel érintett követelés a megismételt eljárás tárgyát már nem képezte, így e körben a keresetmódosítás elutasíthatósága fel sem merülhet.

A felperes a 2013. november 13-án kelt keresetmódosítással alapította a II. r. alperessel szembeni keresetét a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 63.§ (2) bekezdésére. Az elsőfokú bíróság ezen keresetmódosítást az 54. számú ítéletében kifejtettek szerint megengedhetőnek tartotta, a II. r. alperes az elsőfokú bíróság ítéletének ezen megállapítását fellebbezéssel, csatlakozó fellebbezéssel nem tette vitássá. A Fővárosi Ítéltábla a 16.Gf.40.520/2014/3. számú végzésével az elsőfokú bíróságnak a Cstv. 63. § (2) bekezdésére alapított kereset elbírálása tekintetében részletes iránymutatást adott. Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban felmerült új tények hiányában ezen iránymutatáshoz kötve volt, a Pp. 227. §

(1) bekezdése értelmében pedig a Fővárosi Ítéltábla is kötve van. Ebből következően nem sértett eljárási szabályt az elsőfokú bíróság a Cstv. 63. § (2) bekezdésére alapított II. r. alperessel szembeni kereseti kérelem érdemi elbírálásával.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helytállóan tárta fel, és a feltárt tényállásból túlnyomó részt helytálló jogi következtetésre jutott.

A 2014. március 14-ig hatályban volt a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) tartalmazott rendelkezéseket az üzletrész kívülálló harmadik személyre átruházására nézve is.

A Gt. 127. § (1)-(2) bekezdése értelmében az üzletrész átruházása esetén az átruházónak a tagsági jogviszonyból eredő jogai és kötelezettségei az üzletrész megszerzőjére szálltak át, az üzletrész átruházásához írásbeli szerződést kellett kötni.

A (4) bekezdés az üzletrész megszerzője részére - 8 nap határidővel - a tulajdonosváltozás és annak időpontja tagjegyzékbe való bejegyzése érdekében bejelentési kötelezettséget írt elő a társaság felé.

A Gt. 150. § (3) bekezdése pedig úgy rendelkezett, hogy a tagok személyében bekövetkezett minden változást, így az üzletrészek átruházását az ügyvezetőnek át kell vezetnie a tagjegyzéken.

A Gt. 9. § (2) bekezdése szerint alkalmazandó ugyancsak 2014. március 14-ig hatályban volt, de jelen ügyben szintén irányadó a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 339.§ (1) bekezdése szerint aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentessül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

A Ptk. 355. § (4) bekezdése értelmében kártérítés címén a károkozó körülmény folytán elmaradt vagyoni előnyt is meg kell téríteni.

A Ptk. 340.§ (1) bekezdése kimondta, hogy a károsult a kár elhárítása, illetőleg csökkentése érdekében úgy köteles eljárni, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Nem kell megtéríteni a kárnak azt a részét, amely abból származott, hogy a károsult e kötelezettségének nem tett eleget.

A Fővárosi Ítéltábla a 16.Gf.40.520/2014/3. számú végzésében, amint arra az elsőfokú bíróság is helyesen utalt, már állást foglalt a tekintetben, hogy a felperest az I. r. alperes kétséget kizáró módon megállapítható jogellenes magatartása folytán érhetette kár. A Fővárosi Ítéltábla, szemben a II. r. alperes érvelésével, nem kizárólag a 2008. június 11-i taggyűlési határozat meghozatalában látta az I. r. alperesi jogellenes magatartást megvalósultnak, hanem a felperesi üzletrész vevőjének (... Zrt.) tagsági jogai gyakorlásának megakadályozásában, a vevő tagként el nem ismerésében. Ebbe pedig nyilvánvalóan beletartozik az is, hogy az I. r. alperes ügyvezetője megtagadta a vevő tagnyilvántartásba bejegyzését.

A vevő az üzletrészátruházási szerződés 2008. április 30-i megkötését követően a Gt. 127. § (4) bekezdésében írt határidőben, 2008. május 5-én eleget tett a tulajdonosváltozás bejelentési kötelezettségének. Az I. r. alperes ügyvezetője ennek ellenére a Gt. 150. § (3) bekezdésében írt kötelezettségét a vételár fizetési határidőn belül, 2008. május 30-ig nem teljesítette (és azt követően sem), mely körülmény folytán a vevő számára bizonytalanná vált a tagkénti bejegyzése. Ilyen tényállás mellett a II. r. alperes megalapozatlanul vonja kétségbe a valós ügyletkötési szándékot, és tévesen állítja, hogy a vevő teljesítésének hiánya az I. r. alperesnek ne lenne felróható, továbbá tévesen rója a felperes terhére a vételár iránti igényérvényesítés elmulasztását. Az I. r. alperes 2008. június 11-i, üzletrészátruházáshoz hozzájárulást megtagadó taggyűlési határozathozatala, az üzletrész átruházási szerződés érvénytelenségének megállapítása iránti keresete mind azt támasztja alá, hogy az I. r. alperes jogellenes, felróható magatartása a vevő tagsági jogainak gyakorlása

megakadályozására irányult.

A tulajdonosváltás bejelentéséhez a Gt. 127. § (4) bekezdése értelmében a vevőnek mellékelni kellett az üzletrész-adásvételi szerződést is, értelemszerűen a tulajdonosváltás igazolására. Az üzletrész átruházási szerződés - felperes által sérelmezett határozathozatal két nappal követő - 2008. június 13-i módosítása a tulajdonosváltást nem érintette, olyan adatot, amely a vevő tagjegyzékbe bejegyzése iránti kérelmére kihatott volna, nem tartalmazott, ezért azt a vevőnek, még kevésbé a felperesnek sem kellett közölnie az I. r. alperessel, tekintet nélkül arra, hogy abban a vevő egyoldalú elállási joga került kikötésre. A Fővárosi Ítéltábla 16.Gf.40.173/2012/7. számú jogerős ítéletével megállapítottan az I. r. alperes jogsértő módon tagadta meg a beleegyezését a vevő üzletrész szerzéséhez, ezért az I. r. alperesnek, anélkül is, hogy számára az üzletrész átruházási szerződés módosítása bemutatásra került volna, számolnia kellett a vevő adásvételi szerződéstől elállásának lehetőségével, mivel a jogosult anélkül is elállhat a szerződéstől, hogy ezt a jogot a szerződés kifejezetten biztosítaná számára, tekintve, hogy az eladó a Ptk. 370. § értelmében jogszavatossággal tartozik.

Mindezek alapján a II. r. alperes megalapozatlanul hivatkozott az I. r. alperes jogellenes felróható magatartása hiányára, továbbá tévesen vonta kétségbe az okozati összefüggés fennállását is az I. r. alperes jogellenes, felróható magatartása és a felperesnél bekövetkezett, elmaradt vagyoni előnyben jelentkező kár között. A vevő elállása ugyanis egyértelműen az I. r. alperes tagi nyilvántartásába történt be nem jegyzésére, tagsági jogai gyakorlásának megakadályozására vezethető vissza, mely körülmény eredményezte, hogy a felperes elesett az üzletrész adásvételi szerződésben kikötött vételártól.

A felperes a kára összegét az üzletrész adásvételi szerződésben megjelölt vételár összegével megegyező összegben határozta meg, illetőleg ezen teljes bizonyító erejű magánokirattal kívánta bizonyítani. Ezzel szembeni bizonyítás a Pp. 164. §-a alapján az alpereseket terhelte.

Az elsőfokú bíróság 2015. november 12-én kelt 5. sorszámu tárgyalási jegyzőkönyvbe foglalt végzésével felhívta nyilatkozattételre a II. r. alperest, hogy „vitatja-e a kérelem összecszerűségét, amennyiben igen, azt fejtse ki konkrétan, ezzel kapcsolatos bizonyítékait csatolja az iratokhoz”. Az II. r. alperes, egyébiránt határidőn túl, csupán arra nézve nyilatkozott, hogy a 76.925.376 forinttal a felperes soha nem is rendelkezett, így attól el sem eshetett, az összeg eltűnt, a 3,2 millió forintos árverési érték huszonnégyszerese. Ezt meghaladóan az összecszerűség körében a megismételt eljárásban előadást nem tett, bizonyítékot nem nyújtott be, bizonyítási indítvánnyal nem élt, a per utolsó tárgyalásán kijelentette, hogy bizonyítási indítványa nincs, tehát a 2013. július 10-én előterjesztett beadványában kilátásba helyezett, az üzletrész értékének megállapítása iránti szakértői bizonyítási indítványát sem tartotta fenn.

Nem tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor az üzletrész átruházási szerződést, mint bizonyítékot ítélezése alapjául elfogadta.

A II. r. alperes az elsőfokú eljárásban a vételár adóval, járulékkal csökkentésének szükségességére egyáltalán nem tett előadást, ezért a Pp. 235.§ (1) bekezdésében foglalt korlátra figyelemmel ezen fellebbezési előadása nem vezethetett eredményre.

Egy üzletrész adott időpontbeli forgalmi értékét nem csupán a társaság tőkéje, vagyoni helyzete, hanem a piacon elfoglalt helye, a piac helyzete, a vevő várakozása, a vevő számára a társaság hasznosíthatósága is befolyásolja, ezért a fent kifejtettekre is figyelemmel a felperest ért kár összecszerűsége meghatározása során az üzletrészátruházási szerződésben foglalt vételárból kellett kiindulni.

A Fővárosi Ítéltábla a II. r. alperes árverési értékre, az üzletrész felperes tulajdonában maradására történt hivatkozását azért találta az összecszerűség körében megalapozottnak, mivel a felperes az

elállás folytán ténylegesen az értékesített üzletrésze tulajdonosává vált ismételt, ezáltal a kára az üzletrész vételárának teljes összegében nem merülhetett fel. A felperes kára a szerződésben kikötött vételár és az üzletrészenek értéke közötti különbözetben mutatkozik meg. A felperes üzletrészenek árverési értéke (forgalmi értéke) 3.200.000 forint volt, ezért ezen összeg a felperest ért kár meghatározásakor levonandó abból a kialakított vételárból, melyhez a felperes az I. r. alperes jogellenes magatartása hiányában hozzájutott volna.

Mivel az I. r. alperes magatartása képezte akadályát az üzletrészátruházási szerződés teljesedésbe menésének, irreleváns a vevő fizetési készségének, képességének vizsgálata.

Az elsőfokú bíróság helyesen ítélte meg, hogy a felperes a Ptk. 340. § (1) bekezdésében írt kárelhárítási, kárcsökkentési kötelezettségének eleget tett, nincs olyan ok, amelyre figyelemmel a Ptk. 340. § (1) bekezdése alapján a kárösszeg tovább mérsékelhető lenne.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a felperest ért kár összegét a Ptk. 355. § (4) bekezdése alapján 73.725.376 forintban találta megállapíthatónak.

A megismételt eljárásban a II. r. alperes mögöttes felelőssége vizsgálatának alapját kizárólag a Cstv. 63. § (2) bekezdése képezte, ezért a II. r. alperes Gt. 50. és 65. §-ával kapcsolatos fellebbezési előadása értelmezhetetlen.

A Cstv. 63. § (2) bekezdése kimondja azt is, hogy a minősített többséget biztosító befolyás alatt álló, valamint egyszemélyes gazdasági társaság felszámolása esetében a befolyással rendelkező, illetve az egyedüli tag korlátlan felelősséggel tartozik a társaság minden olyan kötelezettségéért, amelyek kielégítését a felszámolási eljárás során az adós vagyona nem fedezi, ha a hitelezőnek a felszámolási eljárás során vagy annak jogerős lezárását követő 90 napos jogvesztő határidőn belül benyújtott keresete alapján a bíróság megállapítja e tagnak az adós társaság felé érvényesített tartósan hátrányos üzletpolitikájára figyelemmel - korlátlan és teljes felelősségét a társaság tartozásaiért.

A Cstv. 63. §-a korlátozott felelősségű társaság tagjának, illetőleg a részvényesnek az ellenőrzött társaság tartozásaiért fennálló korlátozott felelősségének áttörését mondja ki arra az esetre, ha a következő együttes feltételek fennállnak: a minősített befolyásszerző, illetőleg az egyedüli tag tartósan hátrányos üzletpolitikát folytat az ellenőrzött társaság vonatkozásában, okozati összefüggés áll fenn a tartósan folytatott hátrányos üzletpolitika és aközött, hogy a felszámolási eljárásában a hitelezők nem nyerhetnek kielégítést, a kereset benyújtására a megjelölt határidőben került sor, a bíróság megállapítja a tag korlátlan és teljes felelősségét az ellenőrzött társaság tartozásaiért.

Az elsőfokú bíróság a II. r. alperes I. r. alperes mint ellenőrzött társaság tartozásáért fennálló korlátlan és teljes felelősségének vizsgálata során helytállóan volt figyelemmel Fővárosi Ítéltábla 16.Gf.40.520/2014/3. számú végzésében a hátrányos üzletpolitika megvalósulása vonatkozásában kifejtettekre, a megismételt eljárást a végzésben írt iránymutatásnak megfelelően folytatta le.

Az elsőfokú bíróság helytálló álláspontra helyezkedett azzal, hogy aKft. II. r. alperes általi megalapítását önmagában olyan hátrányos üzletpolitikának minősítette, amely tartósan befolyásolta az I. r. alperes tevékenységét, végső soron gazdálkodása ellehetetlenülését okozva.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság e körben részletesen kifejtett indokaival egyetértett, azokat nem kívánja megismételni. A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint is a II. r. alperes I. r. alperes tevékenységét elvonó magatartása felróható, szándékos és célzatos volt. Rámutat csupán, hogy az I. r. alperes 2013. március 5-én felperes által csatolt éves beszámolója is alátámasztja az elsőfokú bíróság érvelését. AKft. megalapítására (cégalapítás) 2011. augusztus 25-én került sor. Míg az I. r. alperes Eszközök összesen értéke 2010-ben még 343.795.000 forint volt, addig ezen összeg a 2011. évi beszámoló szerint 109.545.000 forint, a 2012. évi szerint már csak 14.073.000 forint. Jelentős negatív változás mutatkozott meg a saját tőke összegében is, az a 2010. évi (-) 54.613.000

forinthez képest 2011. évre (-)191.273.000 forint, 2012. évre (-) 232.608.000 forintba csökkent. Az I. r. alperes 2012. december 15-én felszámolás alá került, a 2013. december 15-i fordulónapra készített közbeső mérleg szerint a 323.588.000 forint hitelezői igényel szemben (-) 309.378.000 forint felosztható vagyon áll szemben. A II. r. alperes semmilyen előadást nem tett arra nézve, hogy az I. r. alperes felszámolása valamely objektív körülmény eredménye lett volna.

Nem vitásan a mérleg adatokból az is kitűnik, hogy az I. r. alperes már 2008. és a 2009. évben is veszteségesen működött, a mérleg szerinti eredménye (-)78.848.000 forint, illetőleg 35.157.000 forint volt, mely 2010. évre 152.000 forintba növekedett. A peradatokból azonban a II. r. alperes cégalapítást megelőző időszakra nézve folytatott hátrányos üzletpolitikája nem volt ítéleti bizonyossággal megállapítható, a felperes is az elsőfokú bíróság 3. sorszámú végzésében foglalt felhívására cégalapítással kapcsolatos tényelőadást tett és e tárgyban csatolt okirati bizonyítékokat. A felszámoláshoz vezető hátrányos üzletpolitika a mögöttesen felelős tag „uralkodásának” bármely időszaka alatt bekövetkezhethet, tévesen hivatkozott a II. r. alperes a fellebbezésében arra, hogy a hátrányos üzletpolitika megítéléshez a felperes követelése keletkezésének időszakában ismert gazdasági helyzetből kell kiindulni.

Erre tekintettel a per eldöntése szempontjától nem volt jelentősége annak, hogy a cégalapítást megelőző veszteségek keletkezése mely fél, vagy esetlegesen a vevő magatartására vezethető vissza, és annak sem, hogy a cégalapítást is már megelőzően a II. r. alperes finanszírozta-e és miként az I. r. alperes működését.

A II. r. alperes a hátrányos üzletpolitika felperes által állított megvalósulását meghaladóan a Cstv. 63. § (2) bekezdésében írt, a felelőssége alapjául szolgáló további feltételeket nem tette vitássá, ezért az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg a mögöttes felelősségét az I. r. alperes tartozásaiért.

Az elsőfokú bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja és 4/A. §-a alapján számítható 2.832.153 forint + áfa összegű elsőfokú perköltséget 2.500.000 forint + áfa összegre mérsékelte. A Fővárosi Ítéletábla figyelemmel a felperes jogi képviselőjének a 2011. november 4-től 2014. június 6-ig folyt elsőfokú eljárásban is kifejtett képviseleti tevékenységére, nem látott további indokot az elsőfokú perköltség mérséklésére. Az 1.416.000 forint perköltség a Fővárosi Ítéletábla által megállapított másodfokú perköltség, amelyet az elsőfokú bíróság figyelembe venni volt köteles.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta, és az I. r. alperes marasztalásának összegét 73.725.376 forintba leszállította.

A Fővárosi Ítéletábla a pernyertesség-pervesztesség (96 % - 4 %) megváltozott arányára figyelemmel a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az ítélet perköltség és illeték fizetésére vonatkozó rendelkezését is megváltoztatta, és a perköltség összegét 4.407.360 forintba, az illeték összegét 3.660.000 forintba leszállította.

A felperes a Pp. 81. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles az államnak az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt, a pervesztességével arányban álló kereseti és fellebbezési részilleték megfizetésére.

A Fővárosi Ítéletábla a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján kötelezte a II. r. alperest a felperes 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja és (5)-(6) bekezdése, valamint 4/A. §-a alkalmazásával megállapított, a másodfokú eljárásban kifejtett jogi képviselői tevékenységgel arányos ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltsége megfizetésére.

Budapest, 2017. január 18.

Dr. Rutkai Éva s. k.
előadó bíró

Dr. Gál Judit s. k.
a tanács elnöke

Dr. Molnár József s. k.
bíró

A kiadmány hitelül:

Gesztesi Diana
tisztviselő